

(Pēc Kai Āreleidas “*Pilsētu dedzināšana*” motīviem)

Sveiks, Vova!

Tu klusē. Vijole arī. Un Kastaņu ielā nav kā agrāk.

Gribētos ar Tevi uzspēlēt šahu tur, koridorā, uz parketa grīdas.

Tik auksti.

-

Kāpnēm šķiet divreiz vairāk pakāpienu. Māņu melodijas svešas.

Vai Tu zinātu, kuru baletu viņi iestudē šoreiz?

Baltā kaķa vairs nav.

Graudu elevatoram joprojām ir salūzušas kājas.

(Nevar būt, ka tanki patiesi ir dziļi zemē.)

Baltmaize tagad tik sausa.

Ne reizi neesmu bijusi preču stacijā. Vairs ne.

Lokomotīves tukšām acīm ērmīgi raugās. Gaļas pīrādziņi tagad sprūst kaklā.

Pat silti.

-

Sapnī mēs ēdām vakardienas uzsildīto boršču. Tavs vectēvs mums spēlēja pianīno.

Tur bija rakstīts – “Sanktpēterburga”.

Nevis “Ļeņingrada”.

Redzēju Tavu kuģi baltu neļķu jūrā.

Tev galvā bija vectēva cepure un žakete ar uzplečiem.

Man no tā baltuma sūrstēja acis.

Dzirdēju – Tinočka, dzied! Tu taču māki! Dziedi!

“*Kapitan, kapitan* – saņemieties!”

Vai tagad Tu vari droši jūru savaldīt? Un tās citas?

-

Naktīs svešas rokas kā sinepju plāksteri dedzina krūtis. Jūras tad sapņos ir tumšas, bet viņi ir kraupaini asi. No rītiem mani modina alpu vijolītes.

Rūgteni sāļas.

Pirmajā brīdī dzirdu Tevi sakām – “Manu tēvu nepārcels.”

Tad vēderā iebelž nelabums. Cituriene.

Man nav pat Tava foto.

Baznīca, protams, nav atjaunota.

Jādomā, lāsta tomēr nav. Lai gan mierināt tā arī nespēj.

Vai noskūpstīsi mani martā? Otrreiz?

-

Kādā laikā mēs tiksimies? Padomijas?

Un ja nu agrākajos? Vai Igaunijas?

Te joprojām ir *tišina*.

Ar mani viss kārtībā, Vova.

Balts klusums ir mūsu laiks,

tajā tiksimies,

Tīna

1962. gada martā, Tartu.